

Sessiz Ve Karanlık

– Hüseyin Yanmaz · 27 Eylül 2012

geceleirim uykusuz
aklımda gözyaşım ben ise yorgunum.

dumanlı dağların ardında
soğuk bir beden
sanki gülümsüyordu ölüme.

seslendim
hey hayat
niye bu kadar acımasız ve zalimsin.

var mı
başka ölümden daha soğuk
beden boyun eğmiş ölüm bir bahane.

bulutların arasında kendini gizleyen güneşe sordum
yüreğim yalnız diyordu.

unutmuş gibiyim
yalnızlığımı yüreğimde hep hüzün yatıyor.

düşündükçe masum bakışlarım yansıyor suskun duvarlara
birikiyordu tek tek takvim yaprakları
ve ben o an isyan ederken kendime
bulut döküyordu yağmuru
kokusunu duyduğum kırmızı toprak gülümserken
ben ağlıyordum
çünkü yalnızdım
rüyalarımı anlatıyordum duvarda ki duran o soğuk bakışlarıma.

gözlerimde son damla düştüğünde
gökyüzü sessiz ve karanlıktı
tükendi bütün umutlar beden ise yorgundu...

Hüseyin YANMAZ

08/06/2012